

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/2/2023
Identifikačné číslo spisu: 6121201576
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6121201576.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ E. F.A., narodenému XX. C. XXXX, G. X. M., P. XXX/.XXX, 2/ H. F.Ž., narodenému X. X. XXXX, G. X. M., P. XXX/.XXX, zastúpenému advokátkou JUDr. Vlastou Pastorkovou, Snina, Strojárska 3998, o zaplatenie 17 133 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Csp/55/2021, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. júla 2022 sp. zn. 10CoCsp/16/2022, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28.07.2022 sp. zn. 10CoCsp/16/2022 vo výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 10 489,35 eur s prísl. a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a vec v rozsahu zrušenia mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2022 č. k. 12Csp/55/2021-186 rozhodol tak, že
  - I. Súd konanie voči žalovanému v 1. rade nad sumu 2 707,41 eur s príslušenstvom zastavuje.
  - II. Súd žalobu voči žalovanému v 1. rade o zaplatenie sumy 2 707,41 eur s príslušenstvom zamietá.
  - III. Súd konanie voči žalovanému v 2. rade nad sumu 14 425,59 eur s príslušenstvom zastavuje.
  - IV. Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 10 489,35 eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 10 489,35 eur od 13.12.2020 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
  - V. Súd žalobu voči žalovanému v 2. rade o zaplatenie sumy nad 10 489,35 eur do 14 425,49 eur s príslušenstvom zamietá.
  - VI. Súd zamietá žalobu voči žalovanému v 2. rade na zaplatenie 5 % úroku z omeškania ročne zo sumy 10 489,35 eur od 24.03.2020 do 13.12.2020.
  - VII. Súd priznáva žalovanému v 1. rade vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.
  - VIII. Súd priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému v 2. rade náhradu trov konania v rozsahu 22,4 %, s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. V danej veci sa žalobca pôvodne domáhal voči žalovaným 1/, 2/ zaplata sumy 17 133 eur s prísl., a to spoločne a nerozdielne. Počas konania podaním doručeným súdu dňa 26. novembra 2021 upresnil svoj žalobný návrh tak, že sa domáhal na žalovanom 1/ zaplata istiny 2 707 eur s prísl. a na žalovanom 2/ zaplata istiny 14 425,59 eura s prísl. Podľa obsahu tohto podania je potrebné toto podanie posudzovať ako čiastočné späťvzatie žaloby, pretože žalobca týmto podaním uplatňoval voči žalovaným menší nárok než pôvodne. Zástupkyňa žalovaných na pojednávaní dňa 03. februára 2022 súhlasila s čiastočným späťvzatím žaloby, a preto v zmysle § 145 ods. 2 CSP konanie voči žalovanému 1/ nad sumu 2 707 eur zastavil a zároveň zastavil aj konanie voči žalovanému 2/ na sumu 14 425,99 eura.

1.2. V prejednávanej veci je nespornou skutočnosťou, že dňa 23. novembra 2016 bola uzavretá zmluva, na základe ktorej Slovenská sporiteľňa a.s. poskytla H. F., t. j. právnej predchodkyňi žalovaných, úver vo výške 14 000 eur, ktorý sa dlžníčka zaviazala splácať mesačnými splátkami po 224,45 eura vždy k 22. dňu v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná dňa 22. januára 2017. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 22. decembra 2024, RPMN bola dohodnutá vo výške 11,94 %, úrok vo výške 9,90 % ročne.

1.3. Predmetnú zmluvu je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. a zároveň ako spotrebiteľskú zmluvu, pretože veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a právna predchodkyňa žalovaných bola fyzickou osobou. Táto skutočnosť nie je medzi stranami sporu sporná.

1.4. Počas úverovú vzťah u dlžníčka H. F. zomrela dňa XX. E. XXXX, pričom dedičstvo po nej bolo prejednané uznesením Okresného súdu Humenné sp. zn. 10D/461/2017, Dnot. 214/2017 zo dňa 21. februára 2018 s tým, že dedičmi bola žalovaní v 1. a 2. rade.

1.5. V súvislosti s námietkami zástupkyne žalovaných, žalobca v konaní predložil list pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 30. októbra 2019, ktorým boli žalovaní vyzvaní, aby zaplatili veriteľovi dlžnú sumu vo výške 4 813,90 eura do 15 dní od doručenia výzvy. Zároveň boli poučení o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Žalobca zároveň predložil súdu aj dôkaz Výpis z Poštovej knihy o odoslani tejto výzvy žalovaným.

1.6. Z dôkazov predložených žalobcom vyplýva, že právna predchodkyňa žalovaných uhradila poslednú splátku veriteľovi dňa 22. júla 2017, z čoho vyplýva, že ku dňu 30. októbra 2019 t. j. výzve veriteľa boli už žalovaní ako právni nástupcovia po pôvodnej dlžníčke v omeškaní viac než tri mesiace a zároveň boli veriteľom poučení o možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Z uvedeného teda vyplýva, že v danej veci boli splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre zosplatenie úveru.

1.7. Následne pôvodný veriteľ listom zo dňa 02. decembra 2019 oznámil žalovaným v 1. a 2. rade vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru ku dňu 01. decembra 2019 a zároveň ich vyzval na zaplata dlžnej sumy vo výške 16 444,06 eura v lehote 15 dní. Žalovaní v 1. a 2. rade prevzali toto oznámenie dňa 20. decembra 2019 (doručenky na č. l. 143 a č. l. 144 spisu LC 04).

1.8. Žalobca v konaní ďalej predložil list pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a.s. zo dňa 16. decembra 2019, ktorým boli žalovaní vyzvaní, aby zaplatili veriteľovi dlžnú sumu vo výške 16 444,06 eura a zároveň boli poučení o možnosti oprávnenia postúpenia pohľadávky.

1.9. V konaní bolo preukázané, že pôvodný veriteľ listom zo dňa 31. marca 2020 oznámil žalovaným, že svoju pohľadávku postúpil na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24. marca 2020 spoločnosti EOS KSI Slovensko s.r.o., teda žalobcovi.

1.10. Podľa názoru súdu žalobca v konaní preukázal svoju vecnú aktívnu legitímáciu v konaní, pretože bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splácaním úveru viac než 90 dní, a to aj napriek výzve veriteľa, a preto dňa 24. marca 2020 došlo k platnému postúpeniu pohľadávky žalobcovi.

1.11. Súd však pri rozhodovaní postupoval podľa § 470 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože pôvodná dlžníčka H. F. zomrela dňa XX. E. XXXX. Z obsahu uznesenia Okresného súdu Humenné sp. zn. 10D/461/2017, Dnot 214/2017 zo dňa 21. februára 2018 vyplýva, že predmetným uznesením Okresný súd Humenné prejednal dedičstvo po neb. H. F., rod. L., zomrelej dňa XX. E. XXXX, t. j. matke žalovaných, s tým, že všeobecná hodnota majetku poručiiteľky bola určená vo výške 13 524,30 eura, dlhy poručiiteľky predstavovali sumu 5 803,34 eura a čistá hodnota dedičstva predstavovala sumu

7 720,96 eura.

1.12. Z obsahu uznesenia vyplýva, že aktíva spolu predstavovali sumu 4 274,30 eura, pričom obaja žalovaní dedili každý z nich po polovici, čo predstavuje sumu 2 137,15 eura (účet v R. R. 2 715,93 eura, 12508 ks podielových listov Asset Management R. R. v hodnote 678,03 eura, 18943 ks podielových listov Asset Management R. R. v hodnote 880,34 eura).

1.13. Žalovaný v 1. rade tak nadobudol podiel v hodnote 2 137,15 eura, avšak na druhej strane žalovanému v 1. rade pripadli záväzky v celkovej výške 5 803,34 eura (náklady na pohreb, pohľadávka veriteľa Slovenskej sporiteľne). Z uvedeného teda vyplýva, že podiel, ktorý nadobudol žalovaný v 1. rade, je nižší než záväzky, ktoré nadobudol, a teda žalovaný v 1. rade nezodpovedá za dlh poručiťky vo vzťahu k žalobcovi. Z tohto dôvodu, súd žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol.

1.14. Z obsahu uznesenia Okresného súdu Humenné sp. zn. 10D/461/2017, Dnot 214/2017 zo dňa 21. februára 2018 vyplýva, že žalovaný v 2. rade ako dedič nadobudol taktiež polovicu z aktív vo výške 2 137,15 eura a k tomu nadobudol aj podiel 1 k rodinnému domu vo výške 9 250 eur, čo spolu predstavuje sumu 11 387,15 eura. Žalovaný v 2. rade však nenadobudol žiadne záväzky, a preto podľa názoru súdu žalovaný v 2. rade má zodpovedať za dlh poručiťky do výšky jeho podielu, t. j. sumy 11 387,15 eura.

1.15. Súd však skúmal aj námietku premlčania nároku žalobcu a dospel k záveru, že nárok žalobcu je čiastočne premlčaný. Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že dlžníčka bola povinná splácať úver splátkami mesačne po 224,45 eura k 22. dňu v mesiaci. V predmetnej veci je nesporné, že dlžníčka uhradila poslednú splátku veriteľovi dňa 22. júla 2017, pričom žalobca podal žalobu na Okresný súd Banská Bystrica dňa 21. decembra 2020. Z uvedeného teda vyplýva, že v danej veci došlo k premlčania nezaplatených splátok ku dňu 22. augusta 2017, 22. septembra 2017, 22. októbra 2017 a 22. novembra 2017, teda štyroch splátok, ktoré neboli uplatnené na súde v trojročnej lehote po 224,45 eura čo spolu predstavuje sumu 897,80 eura.

1.16. Z uvedeného dôvodu súd vyhovel žalobe voči žalovanému v 2. rade do výšky 10 489,35 eura (11 387,15 eura, t. j. podiel žalovaného v 2. rade - 897,80 eura, t. j. premlčané splátky = 10 489,35 eura).

1.17. Preto žalovaný 2/ sa dostal do omeškania so zaplatením sumy 10 489,35 eura, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10 489,35 eura odo dňa 13. decembra 2020 z dôvodu, že zástupca žalobcu vyzýval žalovaného výzvou zo dňa 02. decembra 2020 na úhradu dlžnej sumy do 12. decembra 2020, a teda nasledujúcim dňom sa žalovaný 2/ dostal do omeškania.

1.18. O trovách konania žalobcu vo vzťahu k žalovanému 2/ rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 22,4 %, pretože žalobca v konaní uplatňoval sumu 17 133 eur, pričom voči žalovanému v 2. rade bol úspešný vo výške 10 489,35 eura, čo predstavuje úspech žalobcu 61,2 % a neúspech 38,8 %. Z tohto dôvodu priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 22,4 % (61,2 - 38,8 = 22,4).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. júla 2022 sp. zn. 10CoCsp/16/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a to v celom výroku IV. a v tej časti výrokov V. a VI., ktorými zamietol žalobu proti žalovanému v 2. rade o zaplatenie 897,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 897,80 eur od 13.12.2020 do zaplatenia a v celom výroku VIII. (výrok I.). Vyslovil, že žalobca má proti žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 89,52 % (výrok II.).

2.1. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie a neboli zistené žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k odvolateľom.

2.2. V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaných odvolaní dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením §

191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na tieto dôvody odkazuje. Preto len na zdôraznenie ich správnosti a k odvolacím dôvodom dopĺňa:

2.3. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to: 1/ výzvou zo dňa 30. októbra 2019, ktorou pôvodný veriteľ upozornil žalovaných na omeškaniu zároveň na oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, 2/ výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 02. decembra 2019, 3/ výzvou zo dňa 16. decembra 2019, ktorou pôvodný veriteľ upozornil žalovaných na možnosť postúpenia pohľadávky.

2.4. Ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Konkrétne toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ako aj predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu) a aby bol bankou vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu). Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 30. októbra 2019, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019, ale aj výzvu zo dňa 16. decembra 2019. V konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB, ani k porušeniu bankového tajomstva.

2.5. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (podaním zo dňa 02. decembra 2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie prvej nezaplatennej splatnej splátky. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka splatnosťou ďalšej splátky. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Taktiež by bol takýto postup žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko by odňal žalovanému možnosť prípadného douhradenia omeškanej splátky. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 02. decembra 2019 - toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 22. novembra 2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

2.6. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 22. novembra 2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 22. novembri 2019 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 22. novembra 2019) a uplynula by najskôr dňa 22. novembra 2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 21. decembra 2020, žalobca svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, okrem splátok splatných ku dňu 22. augusta 2017, 22. septembra 2017, 22. októbra 2017 a 22. novembra 2017, teda štyroch splátok po 224,45 eura, čo spolu predstavuje sumu 897,80 eura, ktoré neboli uplatnené na súde v trojročnej lehote, ktorú sumu súd prvej inštancie správne žalobcovi nepriznal.

2.7. Keďže argumentácia uvedená v odvolaniach žalobcu a žalovaného 2/ nebola spôsobilá privodiť im priaznivejšie rozhodnutie vo veci, odvolací súd túto vyhodnotil ako nedôvodnú a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, a to v celom výroku IV. a v tej časti výrokov V. a VI., ktorými zamietol žalobu proti žalovanému v 2. rade o zaplatenie 897,80 eura s úrokom z omeškaniu vo výške 5 % ročne

zo sumy 897,80 eura od 13. decembra 2020 do zaplata postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným 2/, voči ktorému neboli vznesené žiadne odvolacie námietky.

2.8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP, ktoré určuje, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalobca sa v odvolacom konaní domáhal úhrady čiastky 897,80 eura, pričom úspešný nebol. Jeho percentuálny neúspech k žalovanej istine 17 133 eur tak predstavuje 5,24 %, zvyšok je jeho úspechom, t. j. 94,76 %. Čistý úspech žalobcu je potom prevažujúci a predstavuje rozdiel uvedených hodnôt, čo je 89,52 %, v ktorom rozsahu má žalobca nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 2/. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 420 písm. f) CSP argumentujúc, že odvolací súd nezodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk. Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (t. j. rozhodnutia súdu prvého stupňa) a len v bode 29., bode 35. a v bode 36. svoje rozhodnutia stručne odôvodnil. Odvolací súd sa však v zmysle § 387 ods. 3 CSP musí v odôvodnení zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Namietal, že odôvodnenie súdu druhej inštancie v bode 35. týkajúce sa vyhodnotenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019 možno považovať za arbitrárne, nakoľko z predmetného odôvodnenia nie je zrejmé, akým spôsobom došiel súd druhej inštancie k záveru, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplata splátky splatnej dňa 22. novembra 2019, keď táto skutočnosť nevyplýva zo žiadnych listín doložených žalobcom. Sám súd druhej inštancie si určil svojvoľne splátku bez akéhokoľvek dôkazu. Nehovoriac, že súd druhej inštancie absolútne sa nezaoberal tým, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019 je neplatné, nakoľko neobsahuje konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh. Teda ide o absolútne neplatné zosplatnenie. Právny predchodca žalobcu v čase zosplatnenia pohľadávky nedisponoval takouto pohľadávkou, akú postúpil na žalobcu. Ani z jedného listinného dôkazu doručeného nie je možné ustáliť, ktorá splátka bola splátkou, ktorá zaplata vyvolala. Svojvoľný postup právneho predchodcu žalobcu (Slovenskej sporiteľne a.s.) pri zosplatnení viedol až k neplatnému postúpeniu pohľadávky žalovaného v druhom rade. Z uvedeného dôvodu, a to postúpenie pohľadávky nie je platným právnym úkonom, v dôsledku čoho žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní, nakoľko postúpenie je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ. V oznámení o zosplatnení absentovala špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu úveru. Pričom súdna prax považuje za nevyhnutné pre platné právne zosplatnenie špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú k zosplatneniu došlo. V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh, čo v danom prípade právny predchodca žalobcu neurobil.

3.1. Podľa názoru žalovaného 2/ súd druhej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou žalovaného 2/ ohľadne absencie vecnej legitimácie žalobcu. Žalovaný 2/ je toho názoru, že v danom prípade neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, a to, že pri postúpení bankovej pohľadávky na žalobcu, teda na nebankový subjekt, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadať súd aj bez námietky z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom, ktorej to zákon vylučuje, ide cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť. Uvedené tvrdenia potvrdzuje aj rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 7Cdo/240/2020, 7Cdo/26/2017. V podobných skutkových a právnych

súvislostiach rozhodol najvyšší súd aj vo veci sp. zn. 1Obdo/92/2018. V podobných súvislostiach rozhodol aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. II. ÚS 171/2020. V uznesení z 30. júna 2022 sp. zn. 7Cdo/86/2021 najvyšší súd akcentoval právny názor, podľa ktorého (i) pokiaľ zmluva o postúpení pohľadávky banky nespĺňa (aj) zákonné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 ZoB, potom je takáto zmluva ex tunc neplatná (§ 39 OZ); na neplatnosť postúpenia prihlíada súd ex offa, (ii) neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky banky spôsobuje nemožnosť vymáhania dlžných súm postupníkom, a to pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie. K uvedenému dovolací súd dodal, že ak v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky banky postupník nemôže vymáhať dlžné sumy od dlžníka (spotrebiteľa) potom zároveň platí, že ak by takýto postupník prijal plnenie dlžníka, prijal by ho od neho bez právneho dôvodu. V neposlednom rade na Občianskoprávnom kolégiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konanom dňa 22. júna 2022 bola ako judikát schválená právna veta: „v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách a pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“ rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020. Čo súd druhej inštancie absolútne neurobil a úplne odignoroval a rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení. V tejto súvislosti teda došlo aj k odklonu od ustálenej judikatúry, a tým aj k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.2. Vzhľadom na vyššie uvedené a vzhľadom na nedodržanie zákonných podmienok uvedených v § 92 ods. 8 ZoB bola zmluva o postúpení pohľadávky banky (postupcu) na postupníka (žalobcu) neplatná (§ 39 OZ), v dôsledku ktorej skutočnosti postupník (žalobca) nebol v spore aktívne vecne legitímovaný.

3.3. Tak ako súd prvej inštancie rovnako aj súd druhej inštancie sa dostatočne nevysporiadali s námietkou žalovaného 2/ uvádzanou v odpore proti platobnému rozkazu týkajúcou sa, že podľa § 470 OZ platí, že dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiteľa a za poručiteľove dlhy, ktoré na neho prešli poručiteľovou smrťou. Až po vznesení tejto námietky žalobca doručil súdu dokument pod názvom vyjadrenie zo dňa 26. novembra 2021, ktoré je potrebné podľa žalovaného v druhom rade v zmysle právnych zásad podľa obsahu vyhodnotiť ako zmenu žaloby. A zvlášť v tejto právnej veci, keď žalovaný 2/ je v pozícii spotrebiteľa a v spotrebiteľských sporoch sa zmena žaloby nepripúšťa. Jedná sa o spor s ochranou slabšej strany. V rozhodnutí súdu druhej inštancie absentuje akákoľvek zmienka o predmetnej námietke.

3.4. Žalovaný 2/ je toho názoru, že súd druhej inštancie nesprávne vyhodnotil premlčanie. V zmysle § 103 druhej vety OZ plyní premlčacia doba celého zosplatného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia alebo výzvy veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie, čím odvolací súd rezignoval na svoju povinnosť v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

3.5. Vyššie uvedenými skutočnosťami sa súd prvej inštancie ani odvolací súd nezaoberali, a to aj napriek tomu, že žalovaný v 2. rade na ne opakovane poukazoval. Odvolací súd navyše zjednodušene deklaroval, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, vec správne právne posúdil a rozhodnutie podrobne a logicky odôvodnil.

3.6. Vzhľadom na opísanú nesprávnosť, prekvapivosť a nezákonnosť procesného postupu odvolacieho a prvoinštančného súdu sa žalovaný v druhom rade legitímne domnieva, že napadnuté rozhodnutie trpí vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, keďže došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. To, že nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu zakladá vo všeobecnosti vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval aktuálne dovolací súd napríklad aj v konaniach pod sp. zn. 4Cdo/120/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019, 4Cdo/3/2019, 1Obdo/7/2018, 1Obdo/82/2018 a Ústavný súd SR v konaniach sp. zn. II. ÚS 559/2018, I. ÚS 235/2020, II. ÚS 120/2020, II. ÚS 543/2020, III. ÚS 11/2021, II. ÚS 51/2021.

3.7. Žalovaný v 2. rade má za to, že postup a odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je v rozpore s vyššie citovaným ustanovením, čo predstavuje splnenie podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.8. Žalovaný 2/ podal návrh na odloženie právoplatnosti v zmysle § 444 ods. 2 CSP. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že nepovažuje rozsudok za zmätočný a nedostatočne odôvodnený, a preto nie je ani dôvod na odklad právoplatnosti rozsudku a ani jeho zrušenie. Navrhol dovolanie žalovaného 2/ odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 07. februára 2023 sp. zn. 5Cdo/2/2023 odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. júla 2022 sp. zn. 10CoCsp/16/2022 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné z 24. februára 2022 č. k. 12Csp/55/2021-186 vo výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 10 489,35 eura s prísl. (IV. výrok), a to do právoplatného skončenia konania o dovolaní žalovaného 2/.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod [§ 420 písm. f) CSP] zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

7. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní.

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý

proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

12. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatnej otázke, od ktorej záviselo správne rozhodnutie veci.

13. Dovolateľ v dovolaní výslovne uviedol, že odôvodnenie súdu druhej inštancie v bode 35. týkajúceho sa vyhodnotenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019 možno považovať za arbitrárne, nakoľko z predmetného odôvodnenia nie je zrejmé, akým spôsobom došiel súd druhej inštancie k záveru, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 22. novembra 2019, keď táto skutočnosť nevyplýva zo žiadnych listín doložených žalobcom. Nehovoriac, že súd druhej inštancie absolútne sa nezaoberal tým, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019 je neplatné, nakoľko neobsahuje konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh. Teda ide o absolútne neplatné zosplatenie.

13.1. Podľa dovolateľa súd druhej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou dovolateľa ohľadne absencie vecnej legitímácie žalobcu. V danom prípade neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, a to, že pri postúpení bankovej pohľadávky na žalobcu, teda na nebankový subjekt, jedná sa o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky z úradnej povinnosti.

13.2. Taktiež sa dostatočne ako súd prvej inštancie tak aj odvolací súd nevysporiadal s námietkou dovolateľa, že vyjadrenie zo dňa 26. novembra 2021 doručené žalobcom súdu podľa dovolateľa v zmysle právnych zásad podľa obsahu treba vyhodnotiť ako zmenu žaloby. V rozhodnutí súdu druhej inštancie absentuje akákoľvek zmienka o predmetnej námietke.

14. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia v bode 35. v súvislosti s týmito námietkami uviedol (oznámenie o zosplatení a absencia vecnej legitímácie žalobcu), že v posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (podaním zo dňa 02. decembra 2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie prvej nezaplatennej splatnej splátky. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka splatnosťou ďalšej splátky. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ustanovenie § 53 ods. 9 OZ, nakoľko žalovaný nebol v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Taktiež by bol takýto postup žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko by odňal žalovanému možnosť prípadného douhradenia omeškanej splátky. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 02. decembra 2019, toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 22. novembra 2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace.

14.1. Toto odôvodnenie je však podľa názoru dovolacieho súdu nezrozumiteľné, pretože v spise sa nachádza iba oznámenie žalobcu, respektíve jeho právneho predchodcu o omeškaní zo dňa 30. októbra

2019 ku dňu 30. októbra 2019 vo výške 4 813,90 eura s upozornením na mimoriadnu splatnosť úveru, ďalej potom vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019, oznámenie zo 16. decembra 2019 - vyčíslenie dlhu 16 444,06 eura s tým, že ak predmetná pohľadávka nebude uhradená, vec bude postúpená ako aj oznámenie z 31. marca 2020, že pohľadávka bola postúpená. Z predmetného odôvodnenia nie je zrejmé, akým spôsobom došiel súd druhej inštancie k záveru, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 22. novembra 2019, keď táto skutočnosť nevyplýva zo žiadnych listín doložených žalobcom, prečo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 02. decembra 2019 neobsahuje konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne právny predchodca žalobcu zosplatnil celý dlh.

14.2. Dovolací súd uvádza, že pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

14.3. Následne sa odvolací súd náležite vyporiada aj s námietkou dovolateľa týkajúcou sa absencie vecnej legitímácie žalobcu a neplatného postúpenia pohľadávky.

14.4. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa ohľadne vyjadrenia zo dňa 26. novembra 2021, ktoré podľa názoru dovolateľa mali sudy posudzovať ako zmenu žaloby a nie ako späťvzatie žaloby, s touto sa náležite vyporiadal súd prvej inštancie v bode 23. svojho rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že zástupkyňa žalovaných na pojednávaní dňa 03. februára 2022 súhlasila s čiastočným späťvzatím žaloby, s týmito argumentmi sa stotožnil aj odvolací súd. Teda možno konštatovať, že táto námietka neobstoje a je nedôvodná.

15. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je pre nezrozumiteľnosť dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Vada tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Dovolací súd však pripomína, že odvolací súd musí posúdiť aktívnu legitímáciu žalobcu komplexne aj z pohľadu splnenia podmienok upravených v § 565 a § 53 ods. 9 OZ.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil vo výroku o povinnosti žalovaného 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 10 489,35 eura s prísl., vo výroku o trovách konania a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania a vec v rozsahu zrušenia mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

17. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Obiter dictum k otázke nesprávneho právneho posúdenia premlčaného nároku žalobcu dovolací súd uvádza „že veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatnenie - bod 16. rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2020). Práve tento deň je najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu, čím sa naplní i zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka), rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2020.

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.